40 ЛІТ СПОМИНІВ ТА МРІЙ

ВОВЧА ТРОПА

1994

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

ЗЕНЯ КОВАЛЬЧИН-БРОЖИНА .....Голова

ОКСАНА КОРДУБА,
ЗЕНЯ КОВАЛЬЧИН-БРОЖИНА,
АДЯ ФЕДАШ ..... Програма

ХРИСТЯ ҐНОЙ-СТАСЮК,
АЛЕКСАНДРА ЗАВАДІВСЬКА .....Техніка

ЛІДА ГУК ..... Рекляма, ювілейна книжка

ЕВГЕН БРОЖИНА ..... Реєстрація і фінансовий референт

ОРЕСТА ФЕДУН .....Декорація

ТАРАС ФЕРЕНЦЕВИЧ,
ЯРЕМА БАЧИНСЬКИЙ ..... Вечірка для молоді

СОНЯ СЛОБОДЯН ..... Преса

МАРІЙКА ВЕЛИЧКОВСЬКА .....Виграш

Оригінал акварелі, виготовленої для запрошень, на виграш подарував Іриней Гарасимяк.

Редакційна Колеґія

Ліда Гук	голова
Анета Коваль	склад
Іриней Коваль	друк
Орест Цікало	макет
Христина Ференцевич	коректа
Петро Кордуба	адміністрація
Орест Слупчинський	ілюстрації
Нана Фарміґа	ілюстрації

40 літ Споминів та Мрій

Ювілейна книжка
з нагоди 40-ліття
Пластової оселі

„Вовча Тропа“

1953 - 1993

Іст Четгем, Н.Й.
вересень 1994

ПЛАСТ
Організація Української Молоді
plast, ukrainian youth organization, inc.

Вступне слово

Святкування 40-річчя є великою подією в якихнебуть обставинах, а зокрема у цім випадку, коли відзначуємо ювілей найбільшої нашої пластової оселі в Америці, „Вовчої Тропи".

Тому мені є надзвичайно приємно додати і моїх кілька слів привіту для оселі, у якої лісах і полянах таборувало вже досі тисячі нашої пластової молоді. Ця оселя, і ті сотки людей які роками присвячували свій час і енергію для розвитку оселі, дали нашому новацтві і юнацтві змогу пережити найкращі аспекти пластування, витворити любов до природи, і запізнати других пластунів і пластунок з українського середовища.

Вітаю управу оселі з цим ювілеєм „Вовчої Тропи" і бажаю її, і дальшим управам, задоволення за своєї праці для пластової молоді, яка без таких наших осель, не мала би можливости на переживання і спомини які залишаються на завжди: спогади таборування, і близька дружба на ціле життя.

СКОБ!

пл.сен. Юрій Савицький
голова Крайової Пластової Старшини ЗСА

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

Дорогі Подруги і Друзі!

Сорок літній Ювілей нашої славної пластової оселі „Вовча Тропа" на Іст Четгем є великою подією в житті нашого Українського Пласту не тільки в Америці але в нашій світовій діяспорі і на Україні.

Завдяки існування цеї оселі тут таборували і вивчали нашу „Пластову Гру" в природі сотки і тисячі пластунів. Тут родилися вже теперішні провідники нашого народу котрі доповняють ряди свідомого громадянства що стоїть на сторожі наших прав в Америці та в цілому світі.

Всім Вам за те наша глибока вдячність і признання. За Ваші успіхи і Вашу неоцінену посвяту до дальшої праці на наступних 40 літ бажаємо ще кращих успіхів.

Остаємось з глибокою пошаною та поздоровляємо Вас грімким

СКОБ!

За Крайову Таборову Комісію

пл.сен Борис В. Павлюк, ХМ
Голова

ВОВЧА ТРОПА

Початки

В ранних 50-их роках при станиці Ню Йорку був створений комітет для розшуку і закупу пластової оселі. Комітет був очолений пл.сен. Ярославом Бойдуником, а пізніше інж. Орестом Клюфасом. Члени цього комітету були Володимир Сушків, Богдан Соболта, Михайло Юзенів і Михайло Пежанський. До цеї акції також включились пластуни які до нині є провідними членами Пласту: подруга Олька Кузьмович, друг Юрій Ференцевич та дорогий нам, наш довголітний капелян отець Богдан Смик.

Після обширного шукання. комітет знайшов посілість яку ми нині називаємо „Вовча Тропа". Francis Chilson, тодішний властитель, пропонував комітетові кілька будинків і 700 акрів землі за феноменальну ціну - $40,000. Комітет передумавши його пропозицію рішив закупити будинки і 350 акрів землі за знижену суму - $35,000.
Francis Chilson, молодший, син бувшого властителя, оповідав як його батько стрінувся з членами комітету в день закупу: „Приїхали поважні панови з валізкою в руках і передали Francis Chilson валізку в котрій було $15,000 готівкою. Гроші були тяжко запрацьовані добровільні датки, а $20,000 сплачено через банкову позичку." Ці пластуни і приятелі Пласту приїхавши до Америки відразу відчули потребу пластової оселі, щоб пластове життя, таке важне для них, могло продовжуватись після страшних воєнних часів і повоєнного переселення. В них була велика надія на будучність - але також мали обмежене знання англійської мови і ще більше обмежені фінансові спроможності. Мимо цих перепон вони придбали цей клаптик землі який їм нагадував рідні Карпати. Їм було дуже важним щоб їх діти мали нагоду переживати чар пластових таборів.

Через останніх 40 років основноположники і багато інших добровольців - яких неможливо поіменно вичислити - вложили в „Вовчу Тропу" недообраховання час, тяжку фізичну працю і неполегливість щоб „Вовча Тропа" існувала і з кожним роком ставала кращою. Продовж багато років, на кінець майже кожного тижня, основноположники разом із дружинами їхали на „Вовчу Тропу", де їх чекала тяжка фізична робота. Мимо того, що працювали 5 днів на тиждень, вони охочо шостий і сьомий день ще тяжче відпрацьовували на оселі.

Вони в дуже тяжких часах зуміли забезпечити на „Вовчій Тропі" місце де пластова молодь загартовувалась до життя, знайомилась із своїм славним минулим та переживала радости юних літ. Скільки нинішних провідників наших організацій вперше виробили свої здібности провідництва на пластових таборах? Це саме собою свідчить про важливість та корисність праці основноположників.

Способом відзначення 40-их роковин „Вовчої Тропи", ми виявляємо нашу вдячність і пошану до правдивих, в повному розумінні слова, піонерів „Вовчої Тропи". Нехай ці святкування пригадують нам що нашим обов'язком є забезпечити майбутність „Вовчої Тропи" для наступних поколінь пластунів, так як зробили це основноположники - себто, посвятою часу і зусиль і найважніше з переконанням що все є можливе, якщо є охота і добра воля.

СКОБ!

пл.сен. Соня Слободян

THE SAYRE HOUSE/PLAST CAMP, Sayre Hill Road on top of the hill.

This manorial structure, now owned by the Ukrainian Plast Youth Organization, was built around 1865 for Mrs. Rachel Sayer and her son Henry on the site of an earlier "mansion" (constructed for Daniel Cady about 1796) that perished in flames. Plast bought the property from Mr. & Mrs. Francis Chilson in 1953. Cady (b. 1773, New Concord; d. 1859, Johnstown), son of Eleazer (d. 1819), seems to have acquired the then 550-acre property in 1796 from the estate of Capt. Daniel Lovejoy (b. 1738/39, d. 1795) whose wife, Prudence Cady (c. 1740 to c. 1821), a member of the New Concord Church in 1781, was Cady's aunt. Lovejoy was elected Poormaster at the first King's District meeting (1772), and served as a Collector (1783) and Fenceviewer (1794). In 1779, he was the biggest property owner in the New Concord area; in his will he left a "negro wench" to his wife. Cady, who left New Concord when a young man, never held public office here, but served elsewhere as an Assemblyman, State Supreme Court Judge and Congressman. His daughter, Elizabeth Cady Stanton (1815-1902), the suffragette, was born in Jamestown, NY.

[Owner: Ukrainian Plast Organization]
Source: An Early History of New Concord: C.1760 to 1856 by Paul T. Veillette

Програма

1. Св'яточне відкриття

2. Привіт „Вовчій Тропі"
   У виконанню УПЮ і УСП при танцювальній школі пані Роми Прийми Богачевської

3. Ведучий програмою: пл.сен. Володимир Базарко ЧК

4. Вечеря

5. При Ватрі
   Виконує УПЮ і УСП

6. 40-ліття „Вовчої Тропи" в прозірках
   Підготовили: Петро Бокало, Іриней Юрчук, Юрій Денисенко, Ольга Кузьмович, Марк
   Сидорак

7. Закриття

8. Забава

Виставка пам'яток 40-ліття „Вовчої Тропи"
Приготовив Курінь УПС „ВЕРХОВИНКИ"

Вечірка молоді

КОМЕНДАНТИ

Рік	Новаки	Назва табору
1994	ст.пл. Маркіян Гаврилюк	„В небеса, там де краще“
1993	ст.пл. Мирон Дитюк	„Мандрівка в минуле“
1992	ст.пл. Мирон Дитюк	„В похід кличуть козаченьків“
1991	ст.пл. Маркіян Гаврилюк	„До висот“
1990	ст.пл. Тарас Ковч	„З минулого в майбутність“
1989	ст.пл. Мирон Дитюк	„Чарівна булава“
1988	пл.сен. Левко Чировський	„Сон Володимира“
1987	пл.сен. Віра Попель	„Перед нами сміється земля“
1986	ст.пл. Андрій Ганкевич	„Чародійне авто“
1985	ст.пл. Андрій Ганкевич	„Море як казка“
1984	ст.пл. Олег Данилюк	„Лицарі княжого почоту“
1983	пл.сен. Ярослав Пришляк	„Гори, гори вогнику“
1982	пл.сен. Ярослав Пришляк	„Новацькая слава“
1981	пл.сен. Богдан Копистянський	„Небесні мандрівники“
1980	пл.сен. Шеґрин/пл.сен. Ушак	„Лицарі зеленого бору“
1979	пл.сен. Надя Кулинич	„Діти українського народу“
1978	пл.сен. Надя Кулинич	„Лісова сотня“
1977	пл.сен. Ярослав Пришляк	„Діти сонця, весни і природи“
1976	пл.сен. Ярослав Пришляк	„Слідами от. Симона Петлюри“
1975	пл.сен. Володимир Корнага	„Шлях до волі“
	ст.пл. Роман Юзенів	„В ґаврі Вуйка Бурмила“
1974	пл.сен. Яків Шеґрин	„Юні стрільці“
1973	пл.сен. Віктор Яворський	„Нащадки лицарів“
	пл.сен. Віктор Яворський	„Лісові мандрівники“
1972	ст.пл. Андрій Храпливий	„Царство плазунів“
	І. Савчук	„Царська палата“
1971	пл.сен. Яків Шеґрин	„Шляхами Закарпаття“
	пл.сен. Зенон Ушак	„Лісові жителі“
1970	пл.сен. Володимир Мельник	„Наша мрія “
1969	пл.сен. Володимир Мельник	„Українські астронавти“
1968	ст.пл. Петро Дармограй	„Стрілецька кіннота“
1967	пл.сен. Яків Шеґрин	„Золотий ранок“
1966	пл.сен. Володимир Мельник	„Країна казок“
1965	пл.сен. Яків Шеґрин	„Україна - моя батьківщина“
1964	пл.сен. А. Петріна	„Малі УСС-и“
1963	пл.сен. Володимир Мельник	„Чорне море - українське море“
1962	ст.пл. Теофіль Старух	„Мандрівкою в зорі“
1961	пл.сен. Володимир Гайдук	„Кирилівка“
1960	ст.пл. Теофіль Старух	„Наш ліс“
1959	пл.сен. Мирослав Лабунька	„Батурин“
1958	пл.сен. Яків Шеґрин	„Чорноморська фльота“
1957	ст.пл. Юліян Ґной	„Княжа дружина“
1956	пл.сен. Яків Шеґрин	„Нове Запоріжжя“
1955	пл.сен. Орест Гаврилюк	„Город Київ“
1954	пл.сен. Еміль Грималяк	„Малі стрільчики“
1953	пл.сен. Теодозій Самотулка	„Орлине гніздо“

КОМЕНДАНТИ

Рік	Новачки	Назва табору
1994	пл.сен. Катруся Гарасевич	„Підводна подорож“
1993	пл.сен. Катруся Гарасевич	„Далеко в лісі“
1992	пл.сен. Катруся Гарасевич	„Ми музиканти з Києва“
1991	ст.пл. Адя Слиж	„Скарби часу“
1990	ст.пл. Адя Слиж	„Зелений світ“
1989	ст.пл. Туня Білик	„Мандрівка по Україні“
1988	ст.пл. Христя Санторе	„Казка давних літ“
1987	пл.сен. Віра Попель	„Перед нами сміється земля“
1986	ст.пл. Орися Гриців	„В городі городів“
1985	пл.сен. Віра Попель	„Хлюп, хлюп“
1984	пл.сен. Віра Попель	„Таємниця чарівного лісу“
1983	ст.пл. Мотря Бойко	„У лісі літом рай“
1982	ст.пл. Леся Слободян	„Лев спить тихим сном“
1981	ст.пл. Маруся Боднаренко	„На крилах дрімоти“
1980	ст.пл. Рома Гарасимяк	„Зачарований ліс“
1979	ст.пл. Соня Слободян	„Новацтво мандрує“
1978	ст.пл. Соня Слободян	„Зорі кличуть нас “
1977	ст.пл. Маруся Боднаренко	„У трембітоньку заграю“
1976	ст.пл. Маруся Боднаренко	„Сон чарівної ночі“
1975	ст.пл. Соня Слободян	„Вони не сплять“
	ст.пл. Маруся Боднаренко	„Кришталевий замок“
1974	Ліда Микита	„Чи знаєш ти?“
1973	ст.пл. Соня Слободян	„Послухай, почуєш“
	ст.пл. Марта Куземська	„Мельодія чарівного лісу“
1972	ст.пл. Соня Слободян	„В рукавичці“
	ст.пл. Ярка Комаровська	„Ми і хмарки“
1971	Н. Горак	„Гірський голос“
	ст.пл. Ярка Комаровська	„Діти сонця і весни“
1970	ст.пл. Арета Старух	„В гостині лісової мавки“
	ст.пл. Віра Слободян	„Відзеркалення“ (новачок і юначок)
1969	пл.сен. Ніна Самокіш	„Лісова симфонія“
1968	Л. Воронка	„Летючий корабель“
1967	пл.сен. Ніна Самокіш	„Гаї шумлять“
1966	ст.пл. Ліда Підгородецька	„Лісове царство“
1965	ст.пл. Орися Волчук	??
1964	пл.сен. Марія Лабунька	„Зелений гай“
1963	ст.пл. Віра Лащик	„Гомін України“
1962	ст.пл. Віра Лащик	„Серед зелених Карпат“
1961	пл.сен. Оксана Луцька	„І досі сниться...“
1960	пл.сен. Оксана Луцька	„Калиновий хутір“
1959	пл.сен. Катя Довбенко	„Срібна земля“
1958	пл.сен. Оксана Луцька	„Крим“
1957	пл.сен. Володимира Падох	„Гомін лісу“
1956	пл.сен. Дарія Бойдуник	„Мандрівники“
1955	пл.сен. Евстахія Гойдиш	„Будівничі Києва“
1954	пл.сен. Евстахія Гойдиш	„Лісова поляна“
1953	пл.сен. Ірина Скочдополь	„Молода Україна“

КОМЕНДАНТИ

Рік	Юнаки	Назва табору
1994	пл.сен. Роман Мушка	„Лицарями будьмо, юнаки“
1993	ст.пл. Марко Когут	„Наша іскра ще не згасла“
1992	ст.пл. Ігор Павлюк	„Мішані черевики“
1991	ст.пл. Андрій Ганкевич	„Там де дідько каже добраніч“
1990	пл.сен. Славко Станчак	„Готові козаки“
1989	ст.пл. Роман Білинський	„Месники за кров“
1988	ст.пл. Мирон Дитюк	„Кров братерства“
1987	ст.пл. Леонід Цехмістер	„Кроком вперед“
1986	ст.пл. Тарас Яримович	„Грішники Господа“
1985	пл.сен. Петро Содоль	„Слідами героїв УПА“
1984	пл.сен. Роман Мушка	„Бомба під тиском“
1983	ст.пл. Всеволод Онишкевич	„Нащадки скитів“
1982	ст.пл. Юрко Білик	„Лицарська слава“
1981	ст.пл. Ярко Левицький	„Лицарі сну“
1980	пл.сен. Роман Копач	„Запорозькі ігрища“
1979	пл.сен. Роман Копач	„Лицарська честь“
1978	пл.сен. Роман Копач	„Лицарі залізної остроги“
1977	пл.сен. Александер Черник	„Громозвід“
1976	пл.сен. Юрій Солтис	„Чікамавґа“
1975	пл.сен. Всеволод Петрів	„Нова Січ“
	Ф. Сокіл	„Бумеранґ“
1974	пл.сен. Володимир Бакалець	„Скобине гніздо“
1973	пл.сен. Микола Ставничий	„Похідна група „Нахтіґаль“
	ст.пл. Роман Процик	„Залізна дивізія“
1972	В. Матвійчук	„Січ на болоті“
	Ю. Стахів	„Сагайдачного залога“
1971	пл.сен. Володимир Бакалець	„У Карпатах, серед лісу, на горбочку“
	пл.сен. Б. Ганушевський	„Світло в закарпатському лісі“
1970	Б. Бобинський	„Білогорський ліс“
	пл.сен. Б. Ганушевський	„Повстанська ватра“
1969	??	
1968	пл.сен. Ігор Раковський	„1-а Українська дивізія“
1967	ст.пл. Іриней Ісаїв	„УПА II“
	ст.пл. Орест Субтельний	„Чорний ліс“
1966	пл.сен. Тарас Триш	„Конкістадори“
1965	ст.пл. Іриней Ісаїв	„Вогненна булава“
1964	ст.пл. Іриней Коваль	„Лисоня“
1963	ст.пл. Ярослав Ставничий	„Галичина“
1962	ст.пл. Олесь Черник	„Запоріжжя“
1961	ст.пл. Олесь Черник	„Гайдамаки“
1960	ст.пл. Володимир Корнага	„Зелений клин“
1959	пл.сен. Мирон Шарко	„Конотоп“
1958	ст.пл. Нестор Шуст	„Загін завзятців“
1957	ст.пл. Юліян Ґной	„Сталева сотня“
1956		„Січ“
1955	пл.сен. Юрій Федорович	
1954	пл.сен. Ярослав Падох	„Маківка“
1953	пл.сен. Ярослав Падох	„Сокіл“

КОМЕНДАНТИ

Рік	Юначки	Назва табору
1994	пл.сен. Марта Кузьмович	„Часи пам'ятати, дружбу плекати“
1993	ст.пл. Роксоляна Телепко	„Ми нимі тут, а завтра там“
1992	ст.пл. Ігор Павлюк	„Мішані черевики“
1991	ст.пл. Лада Гапій	„Молода Україна“
1990	пл.сен. Христя Ставнича	„Десь далеко в лісі“
1989	ст.пл. Ганя Юрчак	„Ти знаєш що ти людина“
1988	пл.сен. Зеня Брожина	„Сузіря київської ночі“
1987	ст.пл. Роксоляна Телепко	„Косарі часу“
1986	пл.сен. Ніля Павлюк	„Юначка в двох світах“
1985	пл.сен. Галя Кутко	„Запалала іскра“
1984	ст.пл. Арета Підвербецька	„У мандри все мене кортить“
1983	пл.сен. Наталка Соневицька	„Ми і в пеклі створимо Карпати“
1982	пл.сен. Ніна Самокіш	„Крок вперед“
1981	пл.сен. Ніля Павлюк	„Дрот є О-К“
1980	ст.пл. Нана Баранська	„Іскри серед снігів“
1979	пл.сен. Софійка Геврик	„Запалала віра з серцях“
1978	пл.сен. Таня Кейс	„А хто нас поцілує“
1977	пл.сен. Наталка Соневицька	„Вітрила наших мрій“
1976	пл.сен. Ніля Павлюк	„Спомини забутої слави“
1975	пл.сен. Х. Баранська	„Іскри серед снігів“
	М. Сокіл	„Слідами героїн Кінґірі“
1974	пл.сен. Марта Боровик	„Вінок вільної України“
1973	Т. Городинська	„Таємниці матріярхату“
	Х. Білинська	„Відгук предків“
1972	пл.сен. Рута Галібей	„Калейдоскоп споминів“
	О. Процик	„Баляда тихих лісів“
1971	пл.сен. Ніна Самокіш	„Акордами Карпат“
	ст.пл. Люба Мазяр	„Перед нами сміється земля“
1970	пл.сен. Ніна Самокіш	„Контра спем сперо“
	ст.пл. Віра Слободян	„Відзеркалення“ (Новачок і Юначок)
1969	ст.пл. Марта Боровик	„Вічний вогонь“
1968	І. Королик	„Напнем вітрила наших мрій“
1967	пл.сен. Анна Бойцун	„25 - 50“
1966	пл.сен. Дарія Бойдуник	„Ізмараґд“
1965	М. Гордійчук	„В долоні диск“
1964	ст.пл. Христина Волицька	„Шляхами віків“
1963	ст.пл. Марія Фур	„Брідські льви“
1962	ст.пл. Анна Гаврилюк	„На писаному камені“
1961	пл.сен. Анна Бойцун	„Три шляхи“
1960	пл.сен. Анна Бойцун	„Чумацький шлях“
1959	пл.сен. Оксана Мельникович	„Слідами Мазепи“
1958	пл.сен. Ірина Любчак	„Майдан Софії“
1957	пл.сен. Наталія Коропецька	„Верховина“
1956	пл.сен. Ірина Кравців	„Колос України“
1955	пл.сен. Марія Логаза	„На київських горах“
1954	пл.сен. Ірина Любчак	„Стрілецька пісня“
1953	пл.сен. Оксана Ґенґало	„Велика Хортиця“

Голови Окружної Таборової Комісії Пластової оселі „Вовча Тропа“

1953 - 1954	мґр. Лев Кокодинський
1954 - 1960	інж. Орест Клюфас
1960 - 1967	пл.сен. Ярослав Бойдуник „ЧК“
1967 - 1969	інж. Володимир Сушків
1969 - 1973	пл.сен. Ярослав Бойдуник „ЧК“
1973 - 1987	пл.сен. Андрій Ластовецький „ЛЧ“
1987 - 1989	ст.пл. Олег Мачай „ЛЧ“
1989 - 1991	пл.сен. Соня Слободян „ЧП“
1991 - 1993	пл.сен. Богдан Копистянський „Орл“
1993 -	пл.сен. Юрій Гук „Бур“

Окружна Таборова Комісія 1994

Юрій Гук ..... Голова
Соня Слободян ..... Заступник/Реф. вих. адмін. справ
Петро Бокало ..... Заступник/Реф. господарських справ
Оксана Кордуба ..... Писар
Евген Брожина ..... Скарбник
Ліда Гук ..... Реф. таборів
Тарас Ференцевич ..... Реф. зв'язків УСП
Ярема Бачинський ..... Реф. зв'язків УСП
Зеня Ковальчин-Брожина ..... Реф. фондів і зв'язків
Марґарета Нич ..... Реф. медичної опіки
Ростислав Мілянич ..... Реф. вписів і реєстрації
Марія Величковська ..... Реф. працівників/харчування
Леся Сікорська ..... Реф. імпрез
Ігор Микита ..... Реф. інвентури
Олег Мачай ..... Реф. телефонів
Орест Щеснюк ..... Реф. басейну
Левко Нич ..... Реф. води
Олекса Черниченко ..... Реф. будинків
Борис Слюсарчук ..... Реф. терену таборів УПЮ
Володимир Корнага ..... Голова контрольної комісії
Адам Домбровський ..... Член контрольної комісії
Оксана Яремко ..... Член контрольної комісії

Ювілейна Пісня „Вовчої Тропи“ з нагоди 40-ліття

(на мельодію „У гора х Карпатах“)

У горах в Ню Йорку є „Вовча Тропа“,
Від ранку до ночі панує дружба.
Там сміхи і радість лунають все, у-ха-ха
І гордість Пластові будуєм щодня.

В новацьким таборі дітвора встає
На руханку в ранці охочо іде,
Криївки будують, тотеми грізні майструють,
Табір шнурочком на вогник іде.

Юнацтво мандрує по горах, лісах,
Змагається спритно в лисячих бігах,
Юнак та юначка при ватрі про щастя мріють
І„Вовча Тропа“ їм на віки в серцях.

У горах в Ню Йорку є „Вовча Тропа“
Привіт Україні крізь сині мор'я
Із духом завз'яття Вітчизні обіт складаєм
Ми віримо зійде над Нею зоря.

пл.сен Соня Слободян
пл.сен Зеня Брожина

Спомини та Мрії

„ВОВЧА ТРОПА“ - ЦЕ ЧАСТИНА МОГО ЖИТТЯ

Довгі роки я застерігалася, що не люблю споминів тому, що вони пристарюють людину, а ось тепер таки не залишається нічого іншого, як лише згадувати „давні, добрі часи“ з-перед 42 років, коли то ми - тодішні пластуни-сеніори та приятелі Пласту відважилися на дуже ризиковний крок - куплення великого простору землі та лісів у підгірський околиці, не дуже далеко від Ню Йорку, щоб там найшли літом приміщення сотки наших пластунів, а з тим української дітвори і створили з неї „клаптик української землі“ відділений від американського середовища. Що задумали - це і зробили і у 1952 році купили простір понад 300 акрів з відповідними площами на таборування і будівлями на адміністрацію від власника посілости Френціса Чільсона в Іст Четгем. Оселю „охрестили“ десять років пізнійше „Вовчою Тропою“, хресним батьком був тодішний голова Головної Пластової Булави пл.сен. Осип Бойчук, який запозичив її з історії цієї околиці, де згадується „Вовчу стежку“, а символ назви вперше передав на афіші з приводу святкування 50-річчя Пласту в 1962 році приятель пластунів і т.зв. „бурлацька зараза“ - Орест Слупчинський.

Із фільмової стрічки моєї пам'яті виринають за чергою картини переживань на „Вовчій Тропі“, а їх так багато, що можна справді сьогодні говорити, що ця „Вовча Тропа“ тісно пов'язана із сорока роками мого життя і творить нерозривну його частину.

Пригадую, немов це було вчора цю першу „історичну“ поїздку на оглядини посілости Ф. Чільсона і перші з ним розмови. Це було вчасною весною, ще у карнаваловому сезоні, коли ми, як пристало на молодих, танцювали до ранку на кожній забаві. Саме так - просто із балю на долині міста (хто пам'ятає ще цю славну в перших роках Beethoven Hall - де відбувалися українські забави?) ми рушили з чоловіком автом невідомими нам тоді шляхами, коли не існував ще Taconic Parkway, через Red Hook, Hudson і Chatham, на бічну, пільну дорогу до нашої цілі. Перед нами у ясному сонці розстелилася долина із шикарним „двором“ та стайнями в поблизу, а в прикрашеному мистецькими кафлями кабінеті прийняли нас гостинні господарі. Все робило дуже дбайливе і виплекане враження та можна було відчути скільки праці та сантименту вложили власники у своє господарство.

А ми вже бачили на великій площі, що творила долина поміж двома горбами сотки пластунів на збірці. На таку картину не довелося аж так дуже довго чекати, бо наші повні енергії „Пласт-приятники“ і пластуни сеніори вже скоро після тих перших спільних відвідин - рішили посілість купувати за смішну сьогодні суму 35.000 долярів. Але на 1952 рік і на українську громаду та ще на пластову це було дуже багато і нам довелося довго збирати гроші, щоб осягнути свою ціль.

Весною 1953 року ми поїхали вже на „свою“ оселю, на наше традиційне Свято Весни, а літом там вже відбулися перші літні табори УПН і УПЮ та вишкільний табір для виховників УПН.

Як важко тепер навіть уявити собі, що від того пропам'ятного для нас 1952 року, в якому я сповняла обов'язки крайової комендантки пластунок в КПС ЗСА, проминуло вже 42 роки, і кожного з них принайменше на коротко відвідувала „Вовчу Тропу“ у різному характері - але все у пластовом однострої і з приводу одного чи другого посту у пластовому проводі. Але не тільки в тому характер бачила мене ця пластова оселя. Тут розпочинали пластування і таборування мої діти, ту виплакували свої перші дні „без мами“, і тут тепер таборують так само мої внуки.

Чи ж не маю права сказати, що „Вовча Тропа“ - це частина мого життя? Це така неодмінн частина, як те ціле „життя в Пласті“, що довелося мені пройти до сьогоднішнього дня.

Кожний закуток, кожня стежка, кожня будівля на цій оселі мені знайома та зв'язана із численним

споминами - хоча змінилися і приміщення, змінили вже неодин раз ті, які дбають про оселю а передусім вже не раз а декілька змінилися обличчя учасників таборів, Свят Весни чи Зустрічей, що відбулися там так багатолюдно у 1962, 1972, 1982 і 1992 роках.

Чи зрахував хтось із нас старих сеніорів і ветеранів Пласту скільки тисячів пластунів „перейшло" через „Вовчу Тропу"? Боюся, що ні, як ніхто досі за малими короткими споминами не списав історію цієї найбільшої досі розмірами пластової оселі в світі.

Але історія оселі не ховається тільки в сухих фактах, призвіщах, датах і числах. Вона напевно як і у мене, що залишилася ще із цих нечисленних „могіканів" при повній свідомості минулого, зв'язана у сотках пластунів із численними сантиментальними споминами, із різними моментами, що часом і заважили на цілому дальшому житті.

Хто зрахує скільки українських подруж створилося із тих перших несміливих поглядів і зустрічей при ватрі, на спортовій площі чи при басейні? Хто зрахує скільки зітхань і поцілунків почули стрункі дерева юнацької площі, а скільки сантиментальних пісень поплило до високих гірських зір, які здається ніде не світать так ясно, як саме на „нашій оселі"?

Для мене „Вовча Тропа" - це нерозривна частина життя але для соток молодших за мене це символ чогось дуже близького, особистого але рівночасно і спільного, що нас всіх в'яже у велику пластову родину.

Це можна було особливо відчути цього року в дні 24-го липня, як ми усі, як одна родина, а на ділі представники чотирьох поколінь станули побіч себе на схилі „Мазепинської площі" при відкритті встановленої там пропам'ятної таблиці. Усі ми були у наших пластових одностроях і усі ми мали в серці принайменше якийсь один особливий спомин таборових переживань - хоча напевно кожний інший, та кожний з іншими думками.

Ці спомини пластування залишаться у всіх нас назавжди, бо вони гарні, веселі чи сантиментальні, але завжди зв'язані із прегарним довкіллям, лісів, полонин і високого літнього неба, а пердусім зв'язані із безжурними молодечими переживаннями, що дають силу до цілого життя.

пл. сен. Ольга Кузьмович

Любіть Бога і Рідну Україну

В 1948 і в наступних роках зачала прибувати до Америки „нова еміграція" з Німеччини. Роді поселювалися переважно по великих містах східнього побережжя, Бафало, Дітройт, Клівла Чікаго. Перший пл. табір був в Стретфорді в 1950 р. на посілостях Української Католицької Церк Командантом був пл.сен. Я. Бойдуник, виховником пл.сен. В. Бакалець.

В 1950 р. пок. Митрополит Константин Богачевський був дуже радий, що діти нашої Цер користають з оселі в Стретфорді, Н.Й. Тут згадаю бл.п. Марію Фіголь-Кознарську, мгр. Іва Рожанковську, Нілю Кравців, що привезли два автобуси дітей з Філядельфії на відпочинок Стретфорду. Покійний Митрополит дав мені можливість вже 1950 році бути духовником і помаг паням в адміністрації.

В 1951 р. число дітей на Стретфорді було понад 100. Деякі з них були по 10 тижнів. Діти бул різних міст, найбільше з Ню Йорку. Виховниками були пл. сеніори. Разом з дітьми перебуває на оселі в Стретфорді також батьки. Батьки здавали собі справу, що оселя в Стретфорді „дасть ради" примістити дітей, що зголошувалися. Між батьками був п. Орест Клюфас й ін які зачали шукати місце на таборування пластової молоді, ближче до великих міст східнь побережжя. Вони підшукали велику посілість в Іст Четгемі...зачалася збіркова акція між батька пластунів і оселю купили. Пластуни назвали „Вовча Тропа". Великий дім назвали „черво дім", що був належно утриманий. Крім „червоного дому" був малий білий адм. будинок і кінс стайня.

Пригадую собі, як зі Стретфорду поїхати оглядати оселю в Четгемі, в 1952 р. Сірий Лев, т начальний пластун отаман УСС-ів Никифор Гірняк, пл сеніори Бойчук Осип, Кравців Богд Кравців Ірина і я з ними.

1953 рік - Свято Весни, погана дощева погода. Діти зайняли „червоний будигок", а юн стайню...Вже в липні зачалися пл. табори.

З того часу, 1953 р., тисячі пластової молоді...Два і пів покоління гартувало „свій юнацький д під проводом пл. виховників.

З 1956 року, після зміни „типу" таборування в Стретфорді покійний Владика Амброзій м звільнив, і тоді за благословенням покійного Владики Кир Шмондюка мене назначили капеля Пласту на Америку. В 1994 році Високопреосв. Владика Василь Лостен звільнив мене з обовя капеляна з огляду на моє здоровя. Обовязки капеляна перебрав пл.сен. Іван Кащак.

В нашій церковці-каплиці під патронатом св. Юрія, я служив св. Літургії, або священики, мене заступали з околиці...Останньо були на оселі священики з України.

Наша пластова молодь і понад 2 тисячі батьків і громадян зустрічали на оселі блаженніш Патріярха Йосифа. Вітав Патріярха начальний пластун Юрій Старосольський...Блаженні виголосив проповідь, що повинна бути в наших архівах оселі.

Також відвідав наших дітей на оселі покійний Владика Величковський, що разом з блаженніш Митрополитом УАПЦеркви Мстиславом, Владикою Шмондюком відслужили в нам. пласт молоді Молебень. Ісповідник св. Віри Владика Величковський сказав „слово" до нас...В ювілей святкуваннях служили св. Літургії Владики Шмондюк, Лостен, а останньо пл.сен Степан Сул

Я особисто вдячний „Вовчій Тропі“ бо тут таборували мої діти: Таня, Лесько, Тусьо а також мої невістки Оленка й Марічка. На „Вовчій Тропі“ таборували всі мої шестеро внуків...

У сорокліття (1994) „Вовчої Тропи“ було бажанням голови КПСтаршини, щоби наша оселя в служінні пластової молоді дочекала до 100 літ. Дай Боже.

У сорокліття „Вовчої Тропи“ Управа Оселі поставила великий камінь-памятник в пошану тих, що займалися купном оселі і розбудовою.

Провід Пласту в діяспорі старався за останніх 40 літ зберегти в Пласті нашу молодь. Нам треба дякувати Богу, дякувати всім тим, що трудилися вихованням нашої молоді не тільки на „Вовчій Тропі“, але також по всіх оселях нашого Пласту.

Нам треба молити Бога, щоби благословив молодше пластове покоління провадити нашу дітвору „до щастя, слави і свободи“.

Для нашої пластової братії велика радість. В Україні продовжує працю наш рідний Пласт. Я щиро й сердечно згадую побут на оселі пластуна з України, його заприсяження і його коротка промова, згадуючи свого діда й батька, якого замучили вороги.

Бажаю наступним поколінням нашого Пласту в Україні і в діяспорі, щоб їм все просвічувала велика пластова ідея: бути вірним Богові й Україні й помагати другим.

Я вірю, що будуть палати пластові ватри тут і в рідних Карпатах і будуть загрівати серця й душі нашого пластового насліддя: ЛЮБИТИ БОГА і нашу РІДНУ УКРАЇНУ.

пл.сен. о. Богдан Смик

ЧОТИРИ ДЕКАДИ

Чи справді треба рахувати роки чи важливість історичних подій нашої заслуженої пластової Тропа" в Іст Четгем, Н.Й.? Роки минули, а історія залишиться на завжди і буде записана в архіва Пластової Організації в Америці та в серцях тих пластунів, які переживали її.

„Вовча Тропа" - пластова оселя в околиці підгір'я Беркшайр (Berkshire) на пограниччі стейті Массачусетс була закунлена заходом членів Пластової Станиці в Ню Йорку, а головно членами з Ню Йорку та з допомогою других сусідних станиць східнього побережжя Америки. Після перейшла у власність Пластової Організації Америки.

Чотири декади - це половина історії Українського Пласту. За цей короткий час на оселі „Е відбувалися спочатку чотири-тижневі і у двох турах виховно-вишкільні табори, „Свята Юрія юнацькі вишколи, Крайові Вишкільні Табори (КВТ), Лісова Школа, зустрічі поодиноки старшопластунських і сеніорських куренів, піонірські та зимові табори, спортові табори під про „Червона Калина", 4 Ювілейні Міжкрайові Зустрічі Пласту з участю пластунів з Австралії, Англі Бразилії, Канади, Німеччини а останньо вже навіть з вільної України.

На цій оселі відбулися також зустрічі Пластової Організації з Патріярхом Кардиналом Йоси (1968) та Владикою Ісповідником Василем Величківським (1972), спільні Молебні у наміренні Народу Владик Українських Церков обох віровизнань, зустрічі з Первоієрархами Українс Митрополитом (пізніше Патріярхом) Мстиславом Скрипником та Митрополитом Стефаном (

У 1990 році на „Вовчій Тропі", при участі Олеся Криськіва, представника Пласту в Україі зворушливе і урочисте передання пластової ідеї і традицій на Батьківщину. Акт перевели член Проводу з участю Капеляна Пласту на Америку о.крилошанина пл.сен.кер. Богдана Смика молоді.

Перші дві декади управа оселі була під проводом піонерів та їхніх співробітників, кот розбудували та безкоштовно працювали на користь нашої молоді. Перший голова - інж. Ор другий голова - інж. пл.сен. Ярослав Бойдуник.

Останні дві декади були вже під проводом пластунів вихованих у новацьких та юнацьких табо оселі. Головами були: Андрій Ластовецький, Олег Мачай, Соня Слободян, Богдан Копистянс Гук.

Я особисто також пережив своє пластування на цій улюбленій нашій оселі почавши від юна в управі оселі майже тридцять років та комендантом чи членом булав таборів 10 років, і клоню свою голову в пошані і подяці піонерам цеї оселі.

Пластова Оселя „Вовча Тропа" була також зародком широких пластових знайомств а згодо подруж.

Теперішні учасники таборів це вже внуки тих піонерів, котрі у своїй візії може не уявлял користь вони дадуть Пластовій Опганізації. Їхня, спочатку, дослівно мозольна праця назавжд на добро теперішнім і майбутнім поколінням.

Цей клаптик „Рідної Землі" повинен і надальше лишитися власністю нашої Пластової Орг проводити виховно-культурну працю на користь української громади в Діяспорі і на користі України.

Дякуємо, дорогі піонери!

пл.сен.кер. Володимир Корнага, ЛЧ
голова Контрольної Комісії
Пластової Оселі „Вовча Тропа"

СПОМИН ПРО НОВАЦЬКІ ТАБОРИ НА „ВОВЧІЙ ТРОПІ“

Пластові табори, це моє життя. Понад 32 роки пройшла моя молодість у праці коменданта на пл. таборах „Новий Сокіл“ біля Баффало в цьому 7 років на (1976-1983) на „Вовчій Тропі“ які записались у моїй книзі життя сторінками якнайкращих споминів.

Найперше про красу пл. оселі „Вовча Тропа“. Її природа зелене різноцвіття пахучого аромату, верхи гір закосичені вінком смерекового лісу, а білі берези, мов пишні пані проходжуючись полянами, манать на прохід на прогулянку.

Коли ясними очима поміж прогалинами дерев будився зі сну ранок, чудовою симфонією - співом, музикою, в молитві до Всемогучого Творця - хорами проспівували - пташки, а день, проходив промінням багатого в золото сонця. Коли уся припода - трави, ліс, поляни замаяні різноквіттям - просили дощику - Він райдугою веселкою зникав, віщуючи погоду. Ох! які чари зсилав князенко-місяць у темну нічку. Нераз він на стійці з палицею, стояв на одному місці і розглядав чи не бушує якась нечиста сила, а то - бігав у хмаринках, сходив в долину і заглядав у віконця, чи сплять діти спокійно у мріях завтрішнього дня. Тоді і він мене зворушував і я глядів довго вдивлявся і снував майбуття, про чудових дітей-новацтво, про все що сунулось на думку...про Україну, моє давнє пластунство, табори на Лисоні біля Беркута, про рідну хату й рідних яких ворог-москаль загнав у холодний Сибір, про роки тяжкого перебування в німецькому концетраку біля Дахау - і в тих роздумах зростало моє щастя - що маю здоров'я, силу і хотіння великої праці, над і для укр. дитини в Пласті. І прийшло друге щастя у тих довгих роках у праці з пл. дітьми і молоддю. Здійснились мої мрії - моя Батьківщина - Україна Воскресла! Піднялась з колін! Вона Вільна між вільними стала Державою!

Чи можна забути тих усіх „великих людей“ - а їх імена: Петрусі, Анрійки, Марки, Михасі, Яреми якого мати Надійка видерла з большевицької катівні застрашеного, заголодженого, без радости і усміху. Чи можна забути золотого хлопця-новака, який сказав мамі „...до табору я не хотів іти, але як почув що бр. Славко буде комендантом - я буду аж три тижні!“

І в цьому криється уся сила, бажання праці без нарікання, у радості - жити пл. життям.

Золотими сторінками записались також у довголітті вишколи новацьких виховників які часто проходили на „Вовчій Тропі“. І в цьому також радість життя - бо багато їх у моїй пам'яті, сповнюють виховну пластову працю, багато на іншій громадській, церковній й суспільній праці.

З нагоди ювілею 40-ліття „Вовчої Тропи“ молюсь у чудовій церковці-каплиці тої чудотворної оселі, кланяюсь Вам - гори, доли і полонини, Вам дужі дерева, золота-соняшна поляно, зачарованому замку - червона пані, а Вам мої бувші новаки, Вашим батькам які з великим довірям віддали у мої руки Вас у чар новакування - сердечний привіт, признання і подяка.

Таку подяку складаю моїм братчикам комендантам та членам булави - здоров'я!! Многая Літа!

ГОТУЙСЬ!

Братчик Славко

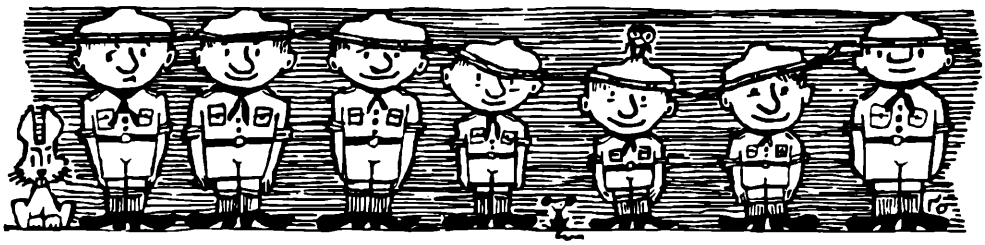

ПЕРШІ ТАБОРИ НА „ВОВЧІЙ ТРОПІ“, 1953-1958

Пластування на „Вовчій Тропі“ формально розпочалося Святом Весни 29 травня 1953. Відбувався маратонний змаг та величава ватра. Але в деталях запам'яталося лише закриття, під час якого „Беркутів“ іменовано скобами, а зараз після закриття, в кутку поляни, створився новий курінь юнаків, який пізніше одержав число 9. Місяць пізніше — мандруємо „на палець“ з Лордом Корні на перший окружний табір „Сокіл“, до булави, а там майже щодення фізична праця над будовою „басейну“, в якому таки ніхто не скупався. Була тоді також робоча бригада під почесним проводом проф. Соневицького, з різними кольоритними церемоніялами та особливими приписами впоряду.

А в серпні, вже при кінці дівочого табору, „Беркути“ з'їхалися на кількаденний гуртковий табір. Закінчився він зовсім незаплянованою участю в другій чи третій спробі „атаки“ членами робочої бригади на дівочий табір, в останню ніч. Тут треба спростувати історію, нібито організаторами цієї нічної виправи були Богдан Сірий та Стефко Шмотолоха. На ділі, всі твердили, що це був, хіба, Олесь Пясецький, який пізніше всіх запевняв тим, що його там не було, бо він із оселі виїхав день скоріше (але йому ніхто не вірив). Ще донині залишилася таємницею мета цієї виправи, але всі добре пам'ятають — в темпяві чути могутній алярмовий голос із управи оселі: *„Алиськевич — бандито!“* (це так до нашого гурткового, але майбутній лікар аж ніяк не сподівався, що почує своє прізвище в таких обставинах), миттю почав тріщати ліс під ногами втікачів, а кілька хвилин пізніше, десь у кущах близько Іст Четгему — стогін Романа Рондяка: *„Белок! Мені белок в око впав“*. Він тим Белком ощасливлений донині (перепрошую, пане полковнику!). Дісталося тоді нам усім, винним і невинним, навіть Пясецькому й стійковому Влодзьові Корназі. Ось так, не дуже приємно для нас, закінчився той перший рік на „Вовчій Тропі“.

Опісля, була ще п'ять років за порядком праця в юнацькій булаві окружних таборів „Маківка“, „Київ“, „Січ“, „Сталева сотня“ та „Загін завзятців“. Слухали цікаві промови золотоустого коменданта Ярослава Падоха; був знаменитий бинчужний Цюха Ференцевич, який собі думав, що ми не знаємо, чому він до лісу зникає під час пообідньої тиші; був Гоко Кравців, який не міг жити без вимогливої мандрівки чи хоч жвавої теренівки (вже тоді передбачалися для нього генеральські зірки); був св.п. Чорний Джек, усіма люблений; був завжди примірний наш друг св.п. Володимир Бакалець; були сотні юнаків, які десятки разів кожного дня бігом спішили на збіркову площу, щоб стати на струнко в гробовій тиші, ніби вириті з каменя, серед хмари пороху довкруги. Довелося піти слідами Цюхи і бути майже постійним бунчужним окружних таборів юнаків, організувати КВТ І, КВТ ІІ та багато іншого. Всі ці табори були вимогливі і кожний мав свої особливості.

Все таки „Сталева сотня“ з 1957-ого стоїть окремо. Нині вже не пригадую, чому табір так назвали і хто цю думку піддав. Здається, було рівно сто юнаків, а може, всіх разом із булавою, члени якої майже всі - вихованці „Вовчої Тропи“. Так, як у кожній сотні, так і ця ділилася на чоти, під проводом Романа Граба, Данка Струка та св.п. Влодка Ґноя. Перша чота мала старших юнаків (у середньому, по 14 років, три гуртки), вже по своїй Першій пробі. Тут були такі тодішні відомі таборові „аси“, як Петро Пясецький, Гайвас, Черник та інші, для яких виклик до карного звіту рахувався великою честю. Здавалося часом, що деякі з них це заздалегідь дуже уважно плянували. Їхня ініціятивність не мала меж і, здається, не було дня без карного звіту.

Уже від перших днів табору прийшлося переконувати першу чоту, що чотового їм треба таки, хоч часом, послухати. Нині, з такого приводу, потрібно переводити психологічно-філософічні гутірки, але тоді бунчужному вистачало піти з ними після нічної тиші на нічний марш, із відповідною програмою. Наш марш був забезпечений санітарем Борисом Кекішем та кількома булавними, і закінчився десь між другою чи третьою в ночі непомітним підкраданнам через стійки до своїх шатер. У результаті випадків масового непослуху більше не було, щобільше, деякі з другої і третьої чоти як мухи переслідували бунчужного із просьбою взяти їх також на нічний марш (до нині не знаю, що учасники першої чоти їм наговорили). Перша чота, як їй і належиться, мала свої додаткові обов'язки та привілеї — бути комендантами нічних стійок і відповідати за безпеку табору. До цього обов'язку вони ставилися дуже серйозно. Тільки ця чота була „озброєна" пластовими палицями, з якими виходила парадно на кожну збірку, а в ночі, на тихий сполох, мала завдання негайно вибігти на призначені місця та обороняти честь табору від „братчиків" та інших напасників. Як правило, зловнених прив'язували до маштів і так тримали до ранку. Одного разу, під час нічного „наскоку" пластунів з Бобрівки не стало досить маштів, і треба було скоріше звільняти полонених, ще й до того, на гостру вимогу св.п. Славка Лучканя.

Однією з таємниць цього табору було місце постою коменданта Юлька Ґноя, якуй рівночасно був і комендантом табору новаків, і там мав також своє ліжко. Отже, коли його не було в нашому таборі, ми думали, що він — у новацькому таборі, і навпаки, але часом навіть спільними зусиллями обох бунчужних його таки не можна було знайти. Під час однієї такої його відсутности (на сватих Петра і Павла) булава самочинно підняла нічний сполох тільки для того, щоб таборовики мали нагоду заспівати *"Многая літа"* зв'язаному (і таке бувало) бунчужному. На це з темряви з'явився комендант, із ще одним Юльком, і вони взяли булаву на своєрідний „нічний марш",під час якого, підозріваю, Крижанівський викладав лекції, які пізніше вийшли окремою збіркою „Пластові табори". Де б комендант не ночував, але він звичайно з'являвся на ранню збірку в нашому таборі, а тоді вже маршував на долину, на новацьку збірку. Він був єдиний з комендантів у тих роках, який любив і прекрасно вмів виконувати свою ролю коменданта на збірках, із генеральською повагою, і це юнакам дуже імпонувало.

Як можна догадатися, ця булава мала буйну фантазію. З ініціятиви, здається, Данка (перепрошую, пане професоре!), булава оформилася спонтанно в таку собі неформальну організацію „Олімпія", в якій кожний член носив ім'я якогось грецького бога. Очевидно, бунчужного охрестили „Зус" (Зевс, з англійської) і при кожній збірній зустрічі члени булави підскакували на струнко, ентузіятично гукаючи: *„Віват Зус!"*, а він мусів відповідати: *„Віват Олімпія!"*. Чомусь це всім дуже сподобалося. З часом „Олімпія" розвинулася у таку собі майже профспілку чи „фратерніте", до якої селективно залучували „кваліфікованих" осіб і з-поза табору. Цікаво, що ця організація далі жила і в пізніших роках.

Це кілька моментів із одного табору, який залишився в пам'яті як один із кращих. Ветерани „Сталевої сотні" нині вже лисі або й сивоголові, але при зустрічах все згадують якраз цей табір, бо після чотирьох тижнів таборування сотня ця стала справді сталевою, з огляду пластового духу та вироблення.

Бунчужний *„Сталевої сотні"* 1957-ого

Пл.сен. Петро Содоль, ЛЧ

СТАНИЦЯ ПАССЕЙК І ЧЕРВОНИЙ БУДИНОК

В половині 70-их років, з ініціятиви вже покійного пл.сен. Володимира Бакальця, Осередок Пр сеніорів взяв собі за обовязок помогти оселі, а особливо частинно зробити ремонт в нутрі червон будинку. Як кожна добровільна праця, вона ішла дуже помало через брак охочих і досвідче рук. Найлегше було все захопити роботящих рук підчас таборів а особливо підчас „Дня Пластун хоч часами ті руки не були такі охочі але якось не випадало відмовитися.

Памятаю що одного року перед „Днем Пластуна", приходять до мене пл.сен. Бакалець і рівн вже покійний пл.сен. Славко Безушко і кажуть що будуть класти новий „sheetrock" на стел вході до Будинку і щоби їм зорганізувати роботящі руки на цей проєкт підчас „Дня Пластун Архітектом і майстром до цеї праці є друг Безушко, а під його керівництвом працюють д Бакалець, друг Юрій Яцикевич і я. Адміністрація оселі дуже песимістично дивилася на проєкт бо кажуть що не буде триматися і підчас зими без огрівання - потріскає. На то д Безушко каже, нехай говорять що хочуть, а ми їм покажемо. І так ми два дні працювали, будува і навіть малювали. Навіть пензлем по сходах і стінах тягала моя дружина Ліда. Цікаво було друг Безушко взяв простий кавалок „sheetrock"-у і за два дні зформував його у півколо щ прибити його на суфіт коло лазнички. Як ми той проєкт скінчили, то адміністрація нам ду гарно подякувала, але ми бачили що мають застереження, це їм вільно. Той суфіт і стіни сто до нині.

Часто підчас осені прилучався до нас також вже покійний пан Андрій Іваськів, довголітний гол Пластприяту в Пассейку, Ми в той час паперували вітальню і шпиталик. На оселі знаходил лише ми у трійці або чвірці, а товариство тримали сусідні пси - білий великий Вовчур **або** расо „Irish setter". Ми завжди спали у червоному будинку, близько місця праці в той день. Ніко незнаю чому, друг Безушко не спав у червонім будинку і сказав, що не буде спати там за жа гроші.

Дальший вклад праці був у відновленню електричних дротів у звисаючих світлах будинку.

Цей короткий спомин є присвячений тим котрі були ініціяторами тої бригади ремонту і тим вже відійшли, а особливо друзям Бакальцеві, Безушкові і Іваськові.

Тепер приїзджяючи на оселю, приємно подивитися на віднову і розвиток, і сказати що на станиця також як у минулому так і тепер сприяє до дальшого розвитку і розбудови оселі.

пл.сен. Богдан Крамарчук
(Пассейк)

СПОМИНИ З „ВОВЧОЇ ТРОПИ“

ребування на „Вовчій Тропі“ змінило напрям мого життя. Знайшов там друзів і приятелів на ле життя, як також свою дружину. Маю багато гарних споминів за ті всі роки що я перевів на овчій Тропі“ як юнак, братчик, писар, бунчужний, комендант, тракторист. Тракторист? Возив ку і сміття, оббирав бараболю і мив баняки.

м'ятаю добре мій перший побут на „Вовчій Тропі“. Було це у 1953 році, рік по першому мойому вацькому таборі на Союзівці. „Бригади“ робітників їздили приготовляти оселю на перші табори. й батько був у групі яка направляла і переробляла стодолу на гуртожиток. Другі групи копали асейн“ і робили таму на струмочку біля місця де тепер є новацький табір.

тодолі ще не було все спрятано. Між сіном я знайшов великий для мене скарб - батіг. Взавши го додому, я загинав його в лук, і ним „грав“ на тата мандоліні. Тато тоді рішив що я буду авним скрипаком. Довгими роками я мучився на скрипці, аж перейшов на мандоліну, яку я е возив зі собою на пластові табори.

ча найприємніші спомини маю з літніх таборів на „Вовчій Тропі“, коли таборував, гуляв і хав, також перебував там в осені, зимі та на весну, в роках 1963-1969.

осені приїздив з друзями приготовляти оселю на зиму. У басейні спускали воду, або лишали ду і кидали колоди і колеса щоби вода не замерзала і робила шкоду. Між роботою знаходили с полювати зайців та куропатв. На весні спускали воду в басейні, та його малювали.

гін „Червона Калина“ перевів дев'ять зимових таборів на „Вовчій Тропі“. Ми таборували у ілому будинку адміністрації“ підчас різдв'яних вакацій. Будували колиби (навіть спали в них), дили на прогульки випозичали військові фільми на зимові теми. Спочатку не було виряду, але часом придбали санки, лещата, черевики на сніг. Чекали на сніг, який щороку випадав один 3.

ітом починалися нові табори, нові спомини, нові знайомства, які цінитиму ціле життя.

пл.сен. Петро Дармограй, ЧК

Понад двадцять років таборування, 1973 - 1994 і відновлення та розбудова українського ластування на рідних землях, а на „Вовчій Тропі“ тисячі української молоді і я. Маю багато риємних споминів із новацьких і юнацьких таборів, вишколів і зустрічей, перше як учасник а ізніше, як булавний і комендант, які часто згадую з друзями. Маю надію, що за кілька років можуть мої діти таборувати, виростати і пізнавати природу і пластунів з цілого світу на „Вовчій ропі“.

СКОБ! АВУУУ!

ст.пл.гетм. скоб Роман Білинський СМ

Дивлячись з перспективи минулого очима директора середньої школи, хочу поділитися своїми споминами та досягненнями з мого досвіду в пластовому житті, що може послужити прикладом багатьом, молодим друзям.

Крім того, що створена дружба з широким колом пластових друзів, яка залишилась живучою до сьогодня, я запізнав і одружився з пластункою Олею Кулик, яка є моєю незаступимою приятелькою і дорогою супругою мого життя.

Завдяки довіреної мені відповідальности організувати пластові „Ватри" в таборі Ест Четгем, мені було доручено зорганізувати головну ватру на Світовому Пластовому Джемборі в 1955 р.

Коли мені було 15 років Сірий Лев (Северин Левицький) іменував мене на „Скоба" то було для мене ще одне велике пластове досягнення. У пізнішому житті я зрозумів глибше, це значення тому ціню його не менше всіх моїх здобутих дипломів.

Найбільше радію, що мій син і дочка пішли моїми слідами і вірю, що пластовим шляхом підуть їхні діти.

Северин Палидович
(Ерко)

ЧАР ВАТРИ ЮМПЗ-92

„Гляньте, друзі мої, в полум'я нашої ватри! Яка рідна вона товаришка нашого пластування..."

Такими словами заговорив до нас Начальний Пластун, Юрій Старосольський в часі Великої Ватри ЮМПЗ-82 на „Вовчій Тропі".

А як полум'я піднялось у 1992 році, також в часі величавої Ватри Ювілейної Зустрічі, ця товаришка повернула мені спомини мого пластування, моїх безжурних молодечих, пластових пригод серед чудових зелених гір та долин „Вовчої Тропи". Коли ватра всеціло розгорілася і полум'я, здавалося, піднялося до висоти ювілейних маштів, захотілося відійти від сучасної дійсности. Пішла стежкою попри старий білий адмінстраційний будинок, вгору до юнацького табору. Зоряне небо з місячним сяйвом простелювало доріжку, а хвилюючі тіні дерев немов запрошували мене з гостину до пережитого 50-60-их років. Крок за кроком ішла вгору, немов до співу пластунів при ватрі, який перебивав спокій нічної тиші. Ця співуча луна, ця пісня, ця природа, —це все те саме, як колись— тоді, коли я таборувала; а темна ніч стирала картини пройдених від тоді років.

Стежка запровадила на велику площу горішнього табору, де видніли тіні шатер. Чудовий небесний зорепад таксамо освічував довкілля, як у 1962 році в часі моєї нічної стійки. Тоді я пильнувала юнацький табір, коли відбувалася Ювілейна Зустріч з нагоди 50-ліття Пласту.

Оглянувши довкруги, сіла на деревяну колоду, немов знова пильную табір і слухаю шелесту тварин, а в долині чути „Горить Ватра...Горить ватра..."

Гори, ватро, ще більше і неси полум'я ще дальше, щоби почули ті, які були творцями цеї чудової оселі! Ті, які дали можливість українсьлій молоді пластувати у свойому оточенні далеко від сірих мурів міст, які збагатили пережиття кожного таборовика.

...Дивлюся, а іскри з Великої ватри стають щораз менші , гомін пісень завмирає і чую вкінці „Сіріли у сумерку" та „Ніч вже йде".

Бувайте здорові, мої думки!

Дякую Тобі, тобаришко мого пластування,
Дякую Тобі, Ватро ЮМПЗ-92 на Вовчій Тропі.
Оксана Бачинська

Спортивно - Вишкільний Табір

для Тіловиховників і Змагових Суддів

Спортивно - Вишкільний Табір на „Вовчій Тропі"

Спортивно - Вишкільний Табір популярно званий С.В.Т. - один з найкращих пластових спец-таборів в Північній Америці, а може і найкращий. „В здоровому тілі - здорова душа." Так говорили колись, так говорять тепер і будуть говорити в майбутньому. Оселя „Вовча Тропа" - вимріяне місце на спортовий табір, де відбулося вже аж 14 таких таборів. Тут є спортові площі, басейн, туші, бараки і багато місця де можна рухатися. Взявши все це під увагу загін „Червона Калина" рішив перевести перший С.В.Т. в 1974 р. на „Вовчій Тропі". Це була перша спроба і вона себе виправдала. Перший табір був тільки для Юнаків, але вже всі решта таборів були для Юнаків і Юначок. Першим отаманом табору був великий прихильник молоді - ентузіяст спорту і сам спортовець сл.п. пл.сен. Лев Штинда „ЧК". Оселя „Вовча Тропа" пішла таборові дуже на зустріч, розуміючи потребу такого табору. Табір почав щороку збільшуватися і так в 1982 році дійшов до свого найбільшого числа 125 учасників. Приємо і радісно було побачити стільки Юнацтва на таборі, а в булаві і ланці інструкторів старших пластунів і пластунок. Табір витворив свою власну романтику, дружбу, товарискість, свій чар пластування, не тільки на цих два тижні на таборі, але на довші роки поза табором. Ті які були тільки таборовиками пізніше вже як старші пластуни і пластунки були в булаві та ланці інструкторів. Це була велика честь і гордість бути в булаві С.В.Т. чи інструктором, а ще й до того на „Вовчій Тропі". Кожний з нас, хто був на С.В.Т., чи в цей час працював на оселі напевно пам'ятає наші ватри, маскаради, українські весілля, висвітлювання фільмів, Олімпіяди - де було багато емоцій, радощів, сліз, перемог і невдач. Але тут власне табір з Юнака - Юначки зробив правдивого пластуна бо він знав як це все треба сприйняти. Ми разом всі сміялися, але також і разом плакали, бо гасло табору „Один за всіх, а всі за одного". Це є гасло пластунів - це є гасло добрих друзів почавши від Отамана аж до наймолодшого Юнака чи Юначки. Опінія батьків про С.В.Т. все була добра, вони знали, що їхні діти знаходяться під доброю опікою і що їхні діти чогось корисного навчаться. На таборі все було це велике довіря Отамана до інструкторів, булави і таборовиків і навпаки і це була запорука доброго пластового табору. Ми так були всі зжиті протягом цих двох тижнів, що на останній день табору нам всім стояли сльози в очах, а деякі навіть добре прослезилися. Це було велике задоволення, що ми всі відбули добрий табір. Ніколи не можу забути пань з „кухні", які опікувалиця нами як своїми дітьми, щоб нам все смакувало, щоб не дай Боже ми не голодували. Також не можу забути медичну опіку, яка жертвенно дбала про нас, щоб ми всі були здорові і ніщо нам не долягало. Учасники табору приїжджали навіть з Европи, Канади, Південної Америки і з цілої Північної Америки. Інструктори були з Европи, а з України пан Йосип Візель від якого ми багато навчилися. На жаль з різних причин табір перенісся на пл. оселю „Писаний Камінь". Але час міняє все і можливо що С.В.Т. знов повернеться на оселю „Вовча Тропа", щоб відбувати знову С.В.Т. табори там де вони почалися. Вірю, що батьки будуть посилати своїх дітей на цей табір - бо це є добрий пластовий табір, а ми загін „Червона Калина" доложить усіх зусиль, щоб такі табори відбувалися і щоб Юнацтво було задоволене. Тому вірю, що Юнацтво приїде на славний С.В.Т. 1995 р. може навіть на „Вовчій Тропі", щоб сказати усім що „В ЗДОРОВОМУ ТІЛІ Є ЗДОРОВА ДУША".

Пу - Гу

пл.сен. Ю. С. Струсь - Старший

„Підводна Подорож“

Табір новачок, „Вовча Тропа“ Іст Четгем, Н.Й.

„Вже зорі на небі
І тихо в діброві
Ми слухати казку
До ранку готові.“

Новацький табір це казка. Наш табір почався казкою про підводного коника, який мав нам помогти успішно перейти нашу тритижневу морську „подорож“. В минулих трьох тижнях ми з нашим табором помандрували в різні місця і запізнали чарівних людей і тварин. В нас було багато пригод, прогульок і цікавих переживань, які залишаться з нами, як спомин на все.

Цього року я вперше поїхала на табір як виховниця. Це був перший раз, де мене на таборі виховники не бавили, а радше ми в булаві співпрацювали, щоб захопити дітей фантастичним світом казки і щоб їх зацікавити морем. Наша ціль була, щоб забрати дітей з домашньої рутини і в них засіяти зерна буйної уяви, пошану до природи і співпрацю та любов до інших.

Перше ми вирушили на нашу „подорож“ без дітей. В середу 6-го липня, перед початком табору, булавні зі всіх таборів зустрілися на триденний дошкіл. Ми мали на меті, щоб якнайбільше приготовити програму заки діти приїдуть. Ми писали сходини, вибирали назви роїв, майстрували тотеми та знаходили потрібні матеріяли в підготовку на дальше таборування. Ми також, разом з булавами новаків, юнаків і юначок ходили на різні гутірки, які підготовила медсестра, члени адміністрації, голова КПС та інші. Вони нам перечитували правила оселі, таборів, і говорили про підхід до дітей. Також, всі перейшли курс першої допомоги, який оселя подбала. Вечорами, по гутірках, ми стрічалися в буфеті на кіно чи іншу розвагу, забавлялися і запізнавалися. На мою думку, цей дошкіл був добрий і потрібний тим, що ми були готові з програмою і психічно наставлені на працю, як родичі привезли дітей в суботу 9-го липня. Булави себе краще запізнали, зблизилися, і створили тісний і сильний контакт між всіма таборами.

Коли надійшла субота 30-го липня, наш підводний коник приплив до берега. Ми викинули з човна якір і закінчили нашу подорож. На закриттю ми всіх пращали і поволеньки один по одному наші таборовики, комендантка та сестрички почали „відпливати“ до своїх домів. Я залишилась на „Вовчій Тропі“ аж до вечора. То було несамовито, як оселя змінилася, коли таборовики від'їхали. Не було чути діточих криків. Бараки і шатра були зовсім порожні. Наші рибки, русалки і всі підводні прикраси вже лежали в валізках і мені стало сумно, що табір закінчився. Але я мала велике вдоволення, що я була частиною нашої казки. Через всіляке зусилля і співпрацю кожна сестричка і новачка від'їхали з табору навчившись і переживши щось нового.

„Бо сонце засвітить
І ранок настане,
А казка в серденьку
На віки остане.“

Сестричка Діяна Юрчук
липень 1994

Наше авто переїхало знаний міст та почало виїжджати на гору - це шлях на „Вовчу Тропу“. Дивлячись через вікно, сидячи на задному сидженні, я розглядала камінну дорогу, привітний зелений ліс - ця дорога мені знайома, рідна. Переїжджаю нею роками.

І в тій хвилині вертається мені мій перший таборовий спомин, перший спомин „Вовчої Тропи“, а саме, перший раз що в'їхала на цю дорогу, дивлячись через вікно, сидячи на задному сидженні. Дорога, мені здавалося, була широка як ріка, а камені такі як скелі, ліс наче печера. Лякалася, хоч знала що моя мама цею самою дорогою їхала до табору. Видно мені що вона витримала таборове життя, і це мене успокоїло. „Спробуй“, благала моя мама.

Не знала тоді, що вернуся кожного літа таборувати, перше як юначка, дальше як бунчужна, а пізніше, комендантка. Не могла собі уявити що ця дорога стане мені приємнішою, а темний ліс, чарівним. Не могла відгадати скільки цінних пригод, знайомств, та радісних хвилин мене чекали - між ними ватри, прогульки, змаги.

Нині, переїжджаю цю дорогу та усміхаюся - вона мене притягає і закликає. Знаю, що знову стрічатиму більше пригод і переживань які дальше збагатять моє життя. І бажаю щоб тоді як будуть нею їхати колись в майбутньому, ця дорога привітає та зачарує тих що з надією будуть, дивитись через вікно, сидячи на задному сидженні.

ст.пл. Христина Санторе ЛМ

Привіти

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

Крайова Пластова Старшина в ЗСА

сердечно вітає

у 40-річчя Пластової оселі „Вовча Тропа"

усіх тих пластунів і пластунок, що були довгі роки ентузіястами цієї найбільшої пластової оселі і допомагали до її вдержання і плекання.

Цілий ряд членів пластового сеніорату та старшого пластунства можуть сьогодні з гордістю сказати, що завдяки їхній праці „Вовча Тропа" існує, та служить соткам пластової молоді за одне з найкращих місць таборування, а нашій пластовій організації за місце славних пластових зустрічей із тисячами учасників не лише з американського терену але зі сусідної Канади та з інших країн, де діє наш Пласт, а останньо із нашої України.

Честь Вам і Слава, Дорогі Подруги й Друзі і Вам - Приятелям Пласту за Вашу велику працю!

Дай Боже, щоб Вашими слідами ішли все нові ряди ентузіястів таборування і „Вовчої Тропи" і щоб при таких річницях ми ніколи не забували також Тих, що вже відійшли від нас - але яких працю і пластовий дух ми далі продовжуємо.

СИЛЬНО! КРАСНО! ОБЕРЕЖНО! БИСТРО!

Привіт з нагоди 40-ліття

Пластової Оселі "Вовча Тропа"

Подяка за прикрасні спогади
та вишкіл двох поколінь

Пластова Станиця Балтімор, Мд.

многая літа

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

Пластова Станиця в Гартфорді, Кон.

Пл. Ст. Гартфорд

Бажає оселі

„ВОВЧА ТРОПА“

всего найкращого
та
дальших успіхів
в праці

С К О Б!

пл. сен. Ігор Рудько,ХМ
станичний

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ В КЕРГОНКСОНІ
RR I 365 Kerhonkson, N.Y. 12446
Tel: (914) 626-7248

Пластова Станиця в Кергонксоні щиро вітає Управу пластової оселі „ВОВЧА ТРОПА" в Іст Четгем, Н.Й. з нагоди 40-літнього Ювілею. Сорок років на службі Пластові - це величезна заслуга її засновників, працівників, які трудилися і далі трудяться для добра нашої пластової молоді. Пластові табори, відзначування різних роковин, імпрези, тощо, які відбувалися впродовж того часу, записалися світлою сторінкою в історії Пласту на терені ЗСА.

Бажаючи дальших успіхів у корисній праці для виховання добрих, чесних і характерних громадян, вітаємо Вас пластовим привітом

С К О Б!

пл. сен. Таня Паш, станична

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

20 червня, 1994

Дорогі Друзі!

З нагоди 40-ліття існування пластової оселі „Вовча Тропа" прийміть наші щирі пластові побажання та признання за Ваші успіхи та працю. Завдяки Вашим зусиллям, виростали на „Вовчій Тропі" ґенерації свідомої пластової молоді, які виповняли ряди пластунів-виховників та свідомих громадян.

Бажаємо на дальше багато успіхів у Вашій праці.

З пластовим привітом,

С. К. О. Б. !

пл.сен. Дарія Федорів, Тис.
Станична

ст. пл. Андрій Галяревич, Бурл.
Голова оселі „Писаний Камінь"

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

Бажаємо

„Вовчій Тропі”

Многих Літ!

Дякуємо за спомини!

Станиця Нюарк

пл.сен. Олег Денисик, ЧМ станичний
пл.сен. Юрко Крижанівський, ЧМ заступник
пл.сен. Олесь Яворський, ЧК скарбник

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

В імени Пластової Станиці
Ню Бронсвік, Н. Дж.

пересилаємо щирий привіт
та сердечні побажання

з нагоди 40-ліття
пластової оселі **„Вовча Тропа”.**

Багато членів нашої станиці таборували на тій чудові оселі і ті табори дуже допомогли до розвитку дальшого пластування. Пластуни що колись таборивали на „Вовчій Тропі” тепер привозять своїх дітей на ту саму оселю і одно покоління за другим користає красотою та чарами цеї оселі.

Многая Літа!

Пластова Станиця
Ню Бронсвік, Н. Дж.

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

СТАНИЧНА СТАРШИНА

і

члени Пластової Станиці

в Ню Йорку

вітають

Пластову оселю "ВОВЧА ТРОПА"в Іст Четгем, Н.Й.

з нагоди 40-ліття існування і праці

для користі української Пластової Молоді

Ми з гордістю радіємо і клонимо наші голови перед тими членами нашої нюйорської Станиці - пластунами, а головно членами Пластприяту - які передбачили конечність і важливість створення власного клаптика "Рідної Землі", на якому наші діти мали б нагоду виховуватись в християнському і національному дусі, переводити приємно вакації, працюючи на користь Української Діяспори і евентуально на добро новоствореної Вільної Української Держави.

ГОТУЙСЬ! СКОБ!

За Станичну Старшину

пл.сен.кер. Володимир Корнага, ЛЧ
станичний

пл.сен. Аскольд Хемич, ЛЧ
заступник станичного

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

З нагоди 40-ліття
пластової оселі

„Вовча Тропа”

бажаємо

розвитку і успіхів в розбудові оселі
даючи краще довкілля
для виховання молоді
в українським
і пластовим дусі.

СКОБ!

пл.станиця - Пассейк

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

ЛАСТОВА СТАНИЦЯ У **ФІЛЯДЕЛЬФІЇ**
ТАНИЧНА СТАРШИНА
ТАНИЧНА РАДА
УРТОК ПЛАСТ-ПРИЯТУ
ЕНІОРАТ
ТАРШЕ ПЛАСТУНЬСТВО
ОНАЦТВО
ОВАЦТВО
А ПЛАСТОВІ ПТАШАТА

БАЖАЮТЬ

НАШІЙ УКРАЇНСЬКІ ДЕРЖАВІ
УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ
ДРУЗЯМ ПЛАСТУНАМ В УКРАЇНІ
ТА ПО ВСЬОМУ СВІТУ

СИЛИ ТА ОХОТИ ДО ПРАЦІ

І МНОГИХ ЛІТ !

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

plast, ukrainian youth organization, inc.

Шановні і дорогі Подруги і Друзі!

З нагоди 40-ліття пластової оселі „Вовча Тропа" просимо прийняти від нас - Станичної Старшини та всіх пластунок і пластунів Чікаґської Станиці - щирий і дружній привіт та найкращі побажання дальших успіхів у майбутньому.

Як одна із перших пластових осель, „Вовча Тропа" стала постійним місцем для пластових таборів, як рівнож для всіляких з'їздів та зустрічей, які збирали наш пластовий рід із усіх усюдів. Не один приємний спомин зв'язаний із перебуванням на „Вовчій Тропі" залишився в пластовому серці, не одне переживання закарбувалося у пластовій душі на віки. Це в'яже нас усіх в одну пластову родину, яка радіє успіхом кожного її члена. Ми всі стаємо горді з осягів, які здобувають окремі частини тієї „родини". Тому саме тепер ми також радіємо Вашим ювілеєм, бо радість Ваша переливаєть-ся і на нас. Ми ж одна велика пластова сім'я, яка ішла і далі йде впевнено, з піднесеним чолом, на шляху до Великої Мети!

Ще раз: МНОГАЯ ЛІТА! і пластове С. К. О. Б. !

Станиця Чікаґо

Пластова Станиця ч. 19 в Ню Гейвені, Конн.

сердечно витає

Пластову Оселю в Іст Четгем

„Вовчу Тропу"

із 40-літнім ювілеєм.

Ми бажаємо Вам дальшого розвитку
у постійні праці для добра української молоді
вихованій на високих ідеалах пластової організації.

За Станичну Старшину

пл.сен. Мирослав Троян

Таборуємо що року
Мандруємо по горах і лісах
Приємні спогади маємо
з **„ВОВЧОЇ ТРОПИ".**

Бажаємо
всего
найкращого
з нагоди 40-ліття

4 гніздо Пташата
11 гніздо Карпатські Звірі
Філядельфія

Табори наші є у шатрах
Піонірку щодня вправляємо
Товариство зустрічаємо
Із охотою вертаємося
До **„ВОВЧОЇ ТРОПИ".**

Бажаємо
дальшого
приємного
таборування

4 курінь ім. Ольги Басараб
11 курінь ім. Федора Черника
Філядельфія

Пластова Станиця
Округи Албані
вітає пластову оселю

„ВОВЧА ТРОПА“

з нагоди святкування
40-ліття

і дякує за сорокрічні зусилля
у вихованні нашої молоді.

Ще тричі по сорок років успішної праці!

С.К.О.Б!

за Станичну Старшину і Пласт-прият

пл.сен. Дарія Якубович
станична

Дарія Сп'як
голова Пласт-прияту

Ми всі пластуни у Вашінґтоні
вітаємо всіх які колись
таборували, тепер таборують,
чи в майбутнім будуть
таборувати на чудовій оселі

„ВОВЧОЇ ТРОПИ“

Многая Літа!!

Пластова станиця
Вашінґтон

Щиру подяку за
довголітню працю
для пластової молоді
шле
станиця Бостон

Члени куреня

Галя Просіцька
Орися Пастушак
Ірена Щука
Авра Слюсарчук
Марта Тарнавська
Слава Білас
Іванка Білик
Наталка Головінська
Аня Максимович
Надя Німилович
Марія Одежинська
Ярослава Онуферко
Надя Оранська
Віра Пак
Галя Головчак
Евгенія Подоляк
Бажана Філінська
Марія Леськів
Туся Данилів
Мирося Ваньо
Леся Качмар
Люба Чорнодольська
Віра Попель
Соня Слободян
Надя Нинка
Люба Сіра
Христя Ставнича
Марта Ставнича
Інуся Екгардт
Оксана Кордуба
Ліда Гук
Орися Стрижак
Христя Чебіняк
Віра Березовська
Ока Грицак
Рося Українська
Роня Лозинська
Марта Юзенів
Леся Мекінтаєр
Юля Теслюк-Штуль
Марта Альбоща
Ореста Федун
Зеня Брожина
Ніля Павлюк
Муся Мочула-Джейкенс
Дарка Темницька

Пластовий курінь „ЧОРТОПОЛОХИ“ вітає Пластову оселю „ВОВЧА ТРОПА“ з нагоди 40-ліття існування

Ми горді, що курінь „Чортополохи“, продовж років, був частиною розвитку „Вовчої Тропи“. „Чортополохи“ були комендантами і членами проводів літніх таборів, брали участь в проводі ЮМПЗ 1992 та є членами ОТК „Вовчої Тропи“.

Курінь „Чортополохи“ є готовий до дальшої праці на оселі „Вовча Тропа“ для добра пластової молоді.

ЗАГІН ЧЕРВОНА КАЛИНА

„Вовча Тропа“ в житті пластової молоді стала загально-відомим місце таборування. Здається що немає ніодного члена новацтва, юнацтва, старшо пластунства чи сеніорату в яких не залишився в памяті час таборування „Вовчій Тропі“. Хто з нас зможе забути Ювілейні Міжкрайові Пласто Зустрічі, що тут відбувалися.

За 40-літній час свойого існування „Вовча Тропа“ мала богато успіхшних рок таборування внаслідок жертвенної та відданої праці проводів оселі.

В сороклітню річницю складаємо щирий привіт, признання та подяку всі що причинилися до ведення та розвитку оселі „Вовча Тропа“. Вітаємо нові провід оселі, який повний енергії та ентузіязму почяв свою працю в ц ювілейний рік.

Повідомляємо теж, що плянуємо відбути Спортивно-Вишкільний Табір в 199 ому році на оселі „Вовча Тропа“.

СКОБ і ПУ-ГУ!

ЗАГІН ЧЕРВОНА КАЛИНА

2-гий КУРІНЬ У.П.С -ок „Ті, що греблі рвуть“
4-тий КУРІНЬ У.С.П -ок „Ті, що греблі рвуть“

З нагоди 40 літнього ювілею
пластової оселі

„ВОВЧА ТРОПА“

пересилають грімке
С К О Б !
та бажають дальших успіхів
для добра нашої пластової молоді!

Курені УСП та УПС „Ті, що греблі рвуть“